

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 30-06-2017
Enhed: AELSAM
Sagsbeh.: SUMLFI
Sagsnr.: 1704821
Dok. nr.: 392874

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 2. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 927 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 927:

”Ministeren bedes kommentere artiklen ”DF: Minister skal redegøre for hjælp til kronisk syges børn” Politiken den 27. marts 2017 og redegøre for, om der skal sættes yderligere ind for at hjælpe børn til kronisk syge forældre, efter ny forskning viser, at et menneske kan påvirkes helt frem til pensionsalderen, hvis de er pårørende til en kronisk syg forælder?”

Svar:

Af artiklen fremgår, at en ny ph.d. afhandling omtalt i Kristelig Dagblad samme dag viser, at det påvirker et menneske helt indtil pensionsalderen at have en kronisk syg mor eller far, og at børn af sklerosepatienter har større risiko for at blive arbejdsløse eller komme på førtidspension.

Af artiklen i Kristelig Dagblad fremgår, at ph.d. afhandlingen handler om mennesker, der er vokset op med skleroseramte forældre og viser, at arbejdsløshed, førtidspension og lav indkomst er mere udbredt blandt voksne børn, der er vokset op med kronisk syge forældre sammenlignet med den øvrige befolkning.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Sundhedsstyrelsen i marts 2012 som opfølgning på udmøntningen af Kræftplan III udgav anbefalinger til sundhedspersonernes møde med pårørende til alvorligt syge.

I Sundhedsstyrelsens anbefalinger er der særlig fokus på børn og unge. Børn og unge som oplever, at fx en forælder, søster eller bror er alvorligt syg, er i risiko for at udvikle psykiske vanskeligheder såsom ængstelse, nedtrykthed, søvnproblemer, adfærdsproblemer samt social isolation og koncentrationsvanskeligheder.

Børn og unge, der er pårørende til alvorligt syge, bør derfor støttes og inddrages i patientens sygdomsforløb i forhold til deres alder, følelsesmæssige udvikling, ønsker og ressourcer. Det er derfor væsentligt, at de nødvendige støttefunktioner til børn og unge er til stede.

Det anbefales, at sundhedspersoner indledningsvist systematisk undersøger, om der er børn og unge som pårørende til patienten samt indhenter oplysninger vedrørende barnets/den unges omgivelser, herunder om familiære forhold, tilknytning til dagsinstitutioner, skole m.v.

Anbefalingerne beskriver ligeledes de centrale overvejelser, som sundhedspersoner skal medtage i vurderingen af hvilke relevante støtteforanstaltninger og inddragel-

sesmuligheder, der skal igangsættes for hhv. at støtte forældrene/nærmeste omsorgs-giver, så de selv bedst muligt kan støtte barnet og den unge.

Anbefalingerne beskriver ligeledes relevante støtteforanstaltninger og inddragelsesmuligheder og opdeler disse i indsatser målrettet alle børn og unge, indsatser målrettet mange børn og unge og indsatser målrettet få børn og unge.

Det centrale er, at barnets trivsel mv. skal vurderes forud for en beslutning om den støtte og inddragelse barnet/ den unge som pårørende skal have.

Desuden har Socialstyrelsen i samarbejde med Sundhedsstyrelsen i 2014 udviklet et koncept til systematisk inddragelse af pårørende til borgere med psykiske lidelser. Konceptet er målrettet kommuners og regioners indsatser over for borgere med en psykisk lidelse og deres pårørende, herunder også børn og unge som pårørende.

Børn og unge, som oplever, at fx en forælder, søster eller bror er alvorligt syg, befinder sig i en særlig situation, da barnet/den unge er i et særligt afhængighedsforhold til den syge pårørende. Videnscenter for Patientstøtte har udviklet en manual til brug for sundhedsprofessionelle med henblik på, at fagpersoner bliver i stand til at opfylde Sundhedsstyrelsens anbefalinger til sundhedspersoners møde med pårørende til alvorligt syge fra 2012. Af manualen fremgår bl.a., at børn og unge i forbindelse med tab eller alvorlige forandringer i deres liv har brug for ekstra opmærksomhed, omsorg og sikkerhed for, at der er voksne, som lytter til dem, og i et sygdomsforløb af alvorlig karakter vil børn og unge ofte føle sig meget utrygge. Børnene giver ikke nødvendigvis udtryk for deres bekymringer og risikerer derfor at blive overset, ligesom de fleste familier ikke på forhånd har erfaringer med, hvordan man taler med hinanden om alvorlig sygdom.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Louise Filt